

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 29 lipca 2014 r.

Poz. 4265

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.304.2014.7 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 25 lipca 2014 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 j.t.)

orzekam

nieważność § 8 ust. 1 pkt 4 lit. d oraz § 8 ust. 3 pkt 4 lit. d Uchwały nr XLIV/338/2014 Rady Gminy Kwilcz z dnia 24 czerwca 2014 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Kwilcz dla działek o nr ewid. 137, 136, 142, 143, 139, 138, 140/2, 140/1, 141, 144/9, 144/8, 144/5, 144/7, 152, 151/1, 153/2, 156, 157/5, 157/18, 157/19, 157/20, 157/11, 157/9, 157/15, 157/17 obręb Kwilcz w części dotyczącej wyrazów „o szerokości minimum 8,0 m, dla których ustala się nieprzekraczalne linie zabudowy od granic działek wyznaczonych dla realizacji dojazdów i dojazdów w odległości 6,0 m” - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała XLIV/338/2014 Rady Gminy Kwilcz z dnia 24 czerwca 2014 r. została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 1 lipca 2014 roku.

Powyższą uchwałę podjęto na podstawie art. 20 ust. 1 i art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 647, 951 i 1445, z 2013 r. poz. 21, 405, 1238 oraz z 2014 r. poz. 379) oraz art. 18 ust. 2 pkt 5 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, 645 i 1318 oraz z 2014 r. poz. 379.)

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje :

W odniesieniu do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587, zwanego dalej rozporządzeniem) na rysunku planu stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu miejscowego.

W odniesieniu do przedmiotowego planu stwierdzam, że ww. przepis rozporządzenia naruszono w ten sposób, że w § 8 ust. 1 pkt 4 lit. d oraz § 8 ust. 3 pkt 4 lit. d uchwały zawarto ustalenia dotyczące możliwości wyznaczania komunikacji wewnętrznej – dojazdów i dojazdów wraz z ich parametrami oraz nieprzekraczalnymi liniami zabudowy, które nie znajdują odzwierciedlenia na rysunku planu.

W kontekście dopuszczenia w cytowanych § 8 ust. 1 pkt 4 lit. d oraz § 8 ust. 3 pkt 4 lit. d uchwały „dojazdów i dojazdów według potrzeb inwestorów o szerokości minimum 8,0 m” stwierdzam ponadto, że zapisy te stoją w sprzeczności z przepisami § 14 ust. 1 - 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 Poz. 690 ze zm.), zgodnie z którymi, co do zasady i w zależności od okoliczności faktycznych, dojeżdżania lub dojeżdżania winny posiadać minimalne szerokości 4,5 m lub 5 m.

Dodatkowo zważyć należy, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 ze zm.) przepisy ww. rozporządzenia są przepisami techniczno – budowlanymi, od których – w myśl art. 9 ust. 1 tejże ustawy – w przypadkach szczególnie uzasadnionych dopuszcza się odstępstwo.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z konstytucją, ustawami i aktami podstawowymi. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy gminne nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Nadmienić można w tym przypadku, że stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, stwierdzając w wyroku Sygn. akt II SA/Po 620/13 z dnia 15 października 2013 r., że „ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Biorąc powyższe argumenty pod uwagę uzasadnione jest stwierdzenie nieważności § 8 ust. 1 pkt 4 lit. d oraz § 8 ust. 3 pkt 4 lit. d przedmiotowej uchwały w części dotyczącej wyrazów „o szerokości minimum 8, 0 m, dla których ustala się nieprzekraczalne linie zabudowy od granic działek wyznaczonych dla realizacji dojazdów i dojazdów w odległości 6,0 m”, co skutkuje pozostawieniem treści § 8 ust. 1 pkt 4 lit. d oraz § 8 ust. 3 pkt 4 lit. d w brzmieniu: „wyznaczenie komunikacji wewnętrznej – dojazdów i dojazdów według potrzeb inwestora.”

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

WZ. Wojewody Wielkopolskiego
(-) Przemysław Pacia
Wicewojewoda Wielkopolski